

Sygn. akt IV K.K. 389/05

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 28 marca 2006 .

Sąd Najwyższy w Warszawie – Izba Karna
w składzie następującym:

Przewodniczący : SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 2 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2006 r.

sprawy **W. G.**

skazanego z art. 228 § 3 i 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sadu Okręgowego w K.

z dnia 22 marca 2005 r., sygn. akt VI Ka .../05

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 9 grudnia 2004 r. sygn. akt II K .../03

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

U Z A S A D N I E N I E

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym. Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z

zaistnieniem tzw. bezwzględnych przesłanek odwoławczych wskazanych w art. 439 k.p.k.. W istocie zaś, została podjęta tu próba obejścia prawa, poprzez zmierzanie do tego, aby Sąd Najwyższy rozpoznał kasację, choć stronie wnoszącej ją nie przysługiwało uprawnienie do jej wywiedzenia (ograniczenie wynikające z zaistniałej sytuacji procesowej).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie II K .../03 W. G. został uznany winnym zarzuconego mu czynu z art. 228 § 3 i 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnionego w warunkach art. 91 § 1 k.k. i za to skazano go na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata. Orzeczenie to w części dotyczącej skazanego W. G. zostało utrzymane w mocy wyrokiem Sadu Okręgowego w K. z dnia 22 marca 2005r. sygn. akt VI Ka ../05/.

Zgodnie z dyspozycją art. 523 § 2 i 3 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, chyba że wniesiona została ona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Stąd z góry zakreślić należy, że zarzut polegający na nie ustosunkowaniu się przez sąd odwoławczy do wszystkich zarzutów podnoszonych w apelacji, na etapie postępowania kasacyjnego nie mógł być zgłaszany, gdyż nie dotyczy żadnej z okoliczności wymienionych w art. 439 k.p.k., lecz stanowi zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k.

Podobnie ocenić należy zarzut naruszenia prawa do obrony. Niewątpliwie osoba oskarżana ma w procesie karnym prawo do obrony i to nie tylko rozumiane w znaczeniu formalnym, ale i materialnym. Jednocześnie jednak zauważyć należy, a ma to fundamentalne znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, że art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. nie określa mianem bezwzględnej przesłanki odwoławczej każdego naruszenia prawa do obrony, a zawęża rozumienie tej instytucji do dwóch przypadków – sytuacji , gdy oskarżony w postępowaniu sądowym nie miał obrońcy w wypadkach

określonych w art. 79 § 1 i 2 oraz art. 80 k.p.k. lub obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy.

Obrona w uzasadnieniu kasacji nie wskazuje na zaistnienie żadnej z tych przesłanek. Nie można zatem mówić o faktycznym zaistnieniu którejkolwiek z okoliczności wymienionych w art. 439 k.p.k.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Nie dostrzegając podstaw do zwolnienia od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne, Sąd Najwyższy orzekł obciążeniu nimi skazanego.